

[Søren P. Larsen.]
 her fra København. Der gaar jo to Tog her fra København, et Kl. 7 $\frac{1}{2}$ og et Kl. 8, og det første af disse Tog ankommer til Odense en halv Time før Midnat, men det er akkurat en halv Time, efter at de sidste Tog er gaaet fra Odense til Kerteminde, fra Odense til Bogense over Otterup og fra Odense til Middelfart over Brænderup. Disse tre Privatbaners Togplan er for Tiden saaledes, at det vistnok vil være noget vanskeligt at forskyde de sidste Aftentogs Afgang fra Odense ret meget, men det kunde jo tænkes, at Trafikministeriet kunde ændre Afgangstiden for det første Aftentog fra København, saaledes at det kom til at afgaa en Snes Minutter tidligere. Derved vilde hele den Befolkning, der bor ved disse tre Privatbaner, saavel som Smaakøbstæderne Kerteminde og Bogense og de større Stationsbyer Otterup og Brænderup have Adgang til at benytte denne Togforbindelse. Jeg har fra forskellige Sider modtaget Anmodninger om at rette en Henvendelse til den højtærede Trafikminister om en lille Ændring paa dette Omraade. Jeg tror ikke, den vilde være til Skade for Statsbanerne, og den vilde opfylde et længe næret Ønske hos Beboerne i de nævnte Egne. Jeg haaber derfor, at den højtærede Trafikminister, som har vist sig meget lydhør overfor Ønsker om Forbedringer og Udvidelser af Toggangen, ogsaa med Velvillie vil lytte til denne Henstilling; dens Opfyldelse vil ikke volde større Ulejlighed, den vil ikke medføre nogen som helst Bekostning eller Ekstraudgift for Statsbanerne, og den vil gavne Befolkningen i disse Egne.

Bindsløv: Jeg har først en enkelt Forespørgsel til den højtærede Kirkeminister. I Loven om Folkekirkens Lønningsvæsen udenfor København og Frederiksberg gennemførtes der i Samlingen 1926—27 bl. a. den Ændring, at der paa Menighedsraadets Foranledning kan tilstaaes en Præst, som ingen Embedsbolig har, et Huslejetilskud, hvis Størrelse i hvert enkelt Tilfælde fastsættes for et Aar ad Gangen. En lignende Bestemmelse indføjedes i den tilsvarende Lov for København og Frederiksberg, men saaledes, at der her sattes en særlig Begrænsning, idet det i Loven

kom til at hedde: naar særlige Forhold taler derfor. Det vil vistnok erkendes, at Hovedstadens Præster gennemgaaende maa betale relativt større Husleje end deres Kolleger i Provinsen, og allerede af den Grund er det ikke særdeles velmotiveret, at der ydes dem en ringere Begunstigelse i saa Henseende. Men saaledes er altsaa indtil videre Lovens Ordlyd. Jeg vil nu imidlertid gerne have Lov til at spørge den højtærede Kirkeminister om, hvilken Anvendelse denne Paragraf til Dato har faaet, hvorledes man fortolker Sætningen: naar særlige Forhold taler derfor, og efter hvilke Retningslinier man i det hele taget er gaaet frem.

Der næst har jeg en Forespørgsel til den højtærede Sundhedsminister angaaende det statistiske Materiale, der siges at foreligge fra vore Opdragelseshjem. Nu er jeg vel vidende om, at man skal omgaaes statistiske Oplysninger med stor Varsomhed, og jeg er ganske klar over, at ikke alt kan læses ud af Tal, ja, at man tværtimod ofte kan blive vildledt af dem, hvis Spørgsmaalene er stillet galt, og Resultaterne bliver galt vurderede. Men med dette Forbehold turde der vel i øvrigt være almindelig Enighed om, at det i vore Dage er en Nødvendighed, at det Arbejde, som udføres i Børneforsorgens Tjeneste af Værgeraad og Opdragelseshjem, saa vidt gørligt maa opmaales statistisk. Det er nødvendigt, fordi man simpelt hen ellers ikke kan veje Resultaterne af dette Arbejde, og fordi man kan drage sig de statistiske Resultater til Nytte ved Omlægning af Metoder for disse unges Opdragelse. Nu vides det, som anført, i indviede Kredse, at et saadant statistisk Materiale foreligger, men desværre omgærdes det med en Hemmelighedsfuldhed, som om det var vigtige Statshemmeligheder, det drejede sig om. En saadan Hemmeligholdelse turde imidlertid være en Misforstaaelse. Det er muligt — jeg siger: det er muligt —, at man ikke med det samme skulde gøre Statistikken offentlig tilgængelig af Hensyn til den Arbejdsfred, som Opdragelseshjemmene kunde ønske, men det er og bliver en Meningsløshed, hvis ikke de, som arbejder i Børneforsorgens Tjeneste, bliver delagtiggjort i denne Viden. Nu kan man jo faa paa Fornemmelsen, at de Resultater, som foreligger, og som taler ud af disse Tal, ikke lyder særligt